

RESSÒ DE LA PARAULA

Esdevenir un mateix

És curiós que unes veus, com la de Jacques Attali, criden tothom a «Convertir-se en un mateix», amb missatges com «les utopies personals són possibles». I unes altres, com la d'A. Ehrenberg, denuncien «La fatiga de ser un mateix. Depressió i ansietat». Creiem que tenen una millor premsa i més ampla acceptació les veus que conviden a trencar els límits, apel·lant al propi esperit emprenedor, a no resignar-se, i triar la pròpia vida. Són paraules molt eficaces per a estimular el desenvolupament... i també molt seductores. Fins i tot encertades, si tenim en compte que, almenys en el cas de l'autor Attali, de tradició jueva, entén que esdevenir un mateix inclou servir els altres.

Tot i així, la intuïció de l'escriptor Byung-Chul Han en el seu llibre *La societat del cansament* fa pensar. Ens la fem nostra, encara que amb importants matisos, a la vista de la realitat més concreta: pot resultar insultant per als milers de ciutadans que pateixen l'atur laboral, afirmar que la societat està malalta de cansament, víctima de l'autoexigència i de l'obsessió pel rendiment. Molts voldrien patir aquesta malaltia i no poden.

També és veritat que, fins i tot els aturats, en són víctimes, perquè al sofriment elemental de no treballar i no guanyar diners, s'afegeix la tensió interior de sentir-se membre de la classe «no productiva», el col·lectiu estigmatitzat dels qui no rendeixen.

Hi ha antídots per a la malaltia del cansament?

Qualsevol pot respondre que l'antídote, lògicament, del cansament és el descans. Això funcio-

na bé quan es tracta d'un cansament físic o psicològic: ningú no considera una malaltia cansar-se després d'un esforç o tenir fam. Tot se soluciona amb descansar i menjar. El problema del cansament social és que té el seu origen en quelcom intern, alimentat per un mateix. Sense deixar el símil de les patologies mèdiques, es tracta no d'una malaltia vírica (un element estrany que s'introdueix en l'organisme), sinó d'una malaltia semblant a una indigestió per excés, o a un càncer que multiplica les cèl·lules de manera incontrolada i il·limitada. És la malaltia de creure's i exigir-se un poder i un rendiment sense límits en nom de la «iniciativa personal». Un té la sensació de ser lliure en no sotmetre's a la voluntat d'un altre, però acaba sent més esclau en exigir-se a si mateix un rendiment impossible.

Els qui vivim immersos en el ritme de l'Any Litúrgic comprendrem l'oportunitat d'aquestes reflexions. Perquè ens trobem en aquell temps emmarcat entre la celebració de Tots Sants (els «triomfadors»), el dia de difunts (víctimes dels límits humans), la festa de Crist Rei (jutge victoriós de tota la història al final del temps) i l'inici d'un nou any amb la reestrena de l'esperança. Si una de les finalitats de l'Any Litúrgic és santificar, sanar, el temps, donant color i sabor de gràcia al pur transcórrer de les hores i els dies, podríem esperar de la seva celebració un alleujament o un remei eficaç per a aquelles malalties.

Fixem la nostra mirada en el Crist gloriós que ve a la fi dels temps per a concloure la història. El contemplem, no com un punt final en el qual tot s'acaba, sinó com un cim, en el qual tot el bé s'acompleix. Crist és la plenitud de la vida humana, el moment en què tot allò realment humà aconsegueix la seva plenitud.

Per això, la veritat, la sacietat i la plenitud són al final. L'imperatiu de «ser un mateix», rendir i «autorealitzar-se», no s'acomplirà com una exigència d'una llei pròpia o aliena, sinó com un do. Vindrà, això sí, per a qui ho cerqui dia rere dia, amb responsabilitat i pau, acceptant els límits i sense defallir, com qui teixeix una tela i hi plasma un brodat amb mirada pacient i contemplativa, deixant-se portar per la mà d'aquell que sap i dona compliment al treball.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

Reconciliar-se amb el passat (III)

Passem gran part de la vida sense viure-la. Anem d'un lloc a l'altre, buscant experiències intenses, buscant paisatges inoblidables, mirant de treure tot el nèctar de la vida, però res no acaba d'omplir-nos. Pensem que més endavant la viurem, perquè ara, en les condicions actuals, cal resoldre un munt de dificultats. Creiem, ingènuament, que arribarà un temps net de núvols, una espècie d'etapa d'or en la qual es podran fer realitat els somnis. Res no és més equivoc. Aquesta esperança ens desarma de la voluntat de viure ara i aquí una vida digna de ser recordada.

Hi ha un element que és també determinant per gaudir de la pau interior: la pau amb la pròpia consciència. Mentre un ésser humà no està en pau en aquest nivell, mentre desobeeix la veu de la consciència, la sagrada crida del deure, com diria Immanuel Kant, per deixar-se portar per les inclinacions, no pot tenir pau interior i, consegüentment, difícilment poden emergir del seu ésser gestos, paraules o silencis pacificadors.

La pau de la consciència es relaciona amb haver fet allò que calia fer, en haver dit allò que calia dir, en haver callat el que calia callar i quan calia fer-

ho. És viure en el terme mig, en el just medi aristotèlic. Ni dèficit, ni excés.

Cadascú, en la soledat més solitària, en plena consciència reflexiva, és capaç d'examinar-se a si mateix i d'afrontar aquesta pregunta: He fet el que havia d'haver fet? En la soledat no hi ha escapària, ni possibilitat de sortir per la tangent. Per això causa tanta por sotmetre's a aquest tribunal, perquè tot i ser invisible, és el més implacable de tots.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

Ser uno mismo

Es curioso que unas voces, como la de Jacques Attali, llaman a todos a «Convertirse en uno mismo», con mensajes como «las utopías personales son posibles». Y otras, como la de A. Ehrenberg, denuncian «La fatiga de ser uno mismo. Depresión y ansiedad». Creemos que tienen mejor prensa y mayor aceptación las voces que invitan a romper los límites, apelando al propio espíritu emprendedor, a no resignarse, y elegir la propia vida. Son palabras muy eficaces para estimular el desarrollo... y también muy seductoras. Incluso acertadas, si tenemos en cuenta que, al menos en el caso del autor Attali, de tradición judía, entiende que el llegar a ser uno mismo incluye servir a los demás.

Sin embargo, la intuición del escritor Byung-Chul Han en su libro *La sociedad del cansancio* da que pensar. La hacemos nuestra, aunque con importantes matices, a la vista de la realidad más concreta: puede resultar insultante para los miles de ciudadanos que sufren el paro laboral, afirmar que la sociedad está enferma de cansancio, víctima de la auto-exigencia y de la obsesión por el rendimiento. Muchos querrían padecer esta enfermedad y no pueden.

También es verdad que, incluso los parados, son víctimas de ella, pues al sufrimiento elemental de no trabajar y no ganar dinero, se añade la tensión interior de sentirse miembro de la clase «no productiva», el colectivo estigmatizado de los que no rinden...

¿Hay antídotos para la enfermedad del cansancio? Cualquiera puede responder que el antídoto, lógicamente, del cansancio es el descanso. Esto funciona bien cuando se trata de un cansancio físico o psicológico: nadie considera una enfermedad cansarse después de un esfuerzo o tener hambre. Todo se soluciona con descansar y comer. El problema del cansancio social es que tiene su origen en algo interno, alimentado por uno mismo. Sin dejar el símil de las patologías médicas, se trata no de una enfermedad vírica (un elemento extraño que se introduce en el organismo), sino de una enfermedad parecida a una indigestión por exceso, o a un cáncer que multiplica las células de manera incontrolada e ilimitada. Es la enfermedad de creerse y exigirse un «poder y un rendimiento sin límites en nombre de la iniciativa personal». Uno tiene la sensación de ser libre al no someterse a la voluntad de otro, pero acaba siendo más esclavo al exigirse a sí mismo un rendimiento imposible.

Quienes vivimos inmersos en el ritmo del Año Litúrgico comprenderemos la oportunidad de estas reflexiones. Porque nos encontramos en aquel tiempo enmarcado entre la celebración de Todos los Santos («los triunfadores»), el día de difuntos (víctimas de los límites humanos), la fiesta de Cristo Rey (juez victorioso de toda la historia al final del tiempo) y el inicio de un nuevo año con el reestreno de la esperanza. Si una de las finalidades del Año Litúrgico es santificar, sanar, el tiempo, dando color y sabor de gracia al mero transcurrir de las horas y los días, podríamos esperar de su celebración un alivio o un remedio eficaz para aquellas enfermedades.

Fijamos nuestra mirada en el Cristo glorioso que viene al final de los tiempos para concluir la historia. Lo contemplamos, no como un punto final en el que todo se acaba, sino como una cima, en la que todo lo bueno se cumple. Cristo es la plenitud de la vida humana, el momento en que todo lo realmente humano alcanza su plenitud.

Por eso, la verdad, la santidad y la plenitud están al final. El imperativo de «ser uno mismo», rendir y «auto-realizarse», no se cumplirá como una exigencia de una ley propia o ajena, sino como un don. Vendrá, eso sí, para quien lo busque día a día, con responsabilidad y paz, aceptando los límites y sin desfallecer, como quien teje una tela y plasma en ella un bordado con mirada paciente y contemplativa, dejándose llevar por la mano de aquel que sabe y da acabamiento al trabajo.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Jubileu del pres a Brians 1

El 6 de novembre es va celebrar a totes les diòcesis del món el Jubileu del pres. Aquest acte va tenir un ressò especial a Roma, on el papa Francesc es va reunir amb presos d'arreu. D'Espanya varen assistir-hi 24 interns de diferents presons de l'Estat, acompanyats de capellans de presons, voluntaris, funcionaris de presons i familiars; malauradament de Catalunya no hi va anar cap.

A la nostra diòcesi, el bisbe Agustí es va fer present a Brians1 per al Jubileu el dia 5, per motius logístics del centre. Gairebé una norantena d'interns entre dones i homes van assistir a la celebració, concelebrada pels capellans que habitualment celebren l'eucaristia al centre i algun altre capellà di-

cesà, acompanyats dels voluntaris que normalment van a la presó.

Al principi de la celebració va haver una estona perquè, aquells que ho volguessin, poguessin viure el sagrament de la reconciliació. En l'homilia el bisbe Agustí va comentar l'evangeli del fill pròdig, remarcant la misericòrdia que ens porta aquest evangeli, i al final de la celebració va repartir una creu petita com a record i també es van distribuir unes enganxines perquè cada intern la col·loqués a la porta de la seva cel·la, representant la Porta Santa, ja que ells no tenen la possibilitat d'assistir a cap santuari per guanyar el Jubileu. Un cop acabada la celebració va haver una estona en què els interns van poder parlar més relaxadament amb el bisbe Agustí.

XI Jornades de formació i animació pastoral

Se celebraran a Sant Feliu de Llobregat, del 28 de novembre a l'1 de desembre, de les 21.30 a les 23 h, a la Casa de l'Església. Els ponents d'enguany seran, de dilluns a dijous: Mn. Daniel Palau que acostarà la figura del bisbe Tor-

ras i Bages en el centenari de la seva mort; Mn. Gaspar Mora farà algunes reflexions sobre l'amor i la família en el papa Francesc; Albert Soler parlarà del beat Ramon Llull; Mn. Xavier Morlans oferirà pistes per a una parroquia renovada i «en sortida».

Recés d'Advent per a joves.

Organitzat per la Delegació de Joventut, enguany tindrà lloc el 27 de novembre, primer diumenge d'Advent, de les 17 a les 20 h, a l'escola El Cim, de Vilanova i la Geltrú. Aquest recés vol ser una invitació al silenci i a la pregària. En aquesta ocasió, el moment el farem amb l'ajuda de la Paraula de

Déu i un grup de música rap del Centre els Til·lers de Mollet del Vallès.

Trobada de visitadors voluntaris de la Pastoral de la Salut.

Tindrà lloc el 26 de novembre, de les 10 a les 13.30 h, a la Casa de l'Església, sobre la Pastoral de la Salut i l'Ecologia, amb dues po-

nències: Fernando Trullols, doctor en medicina, presentarà un interessant informe sobre la influència de la pràctica religiosa en la salut; el diaca Albert Manich, doctor en Químiques i investigador del CSIC parlarà sobre ecologia i salut, a partir de les aportacions de l'encíclica *Laudato Si'*.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

El perdó de la creu

Les paraules pronunciades per Jesús durant la seva Passió troben la culminació en el perdó. Jesús perdona: «Pare, perdona'ls, que no saben el que fan» (Lc 23,34). No són només paraules, perquè es converteixen en un acte concret en el perdó ofert al «bon lladre», que era al seu costat. Sant Lluc parla de dos malfactors crucificats amb Jesús, els quals s'adrecen a ell amb actituds oposades.

El primer l'insulta, com l'insultava tota la gent, com ho fan les autoritats del poble, però aquest pobre home, mogut per la desesperació diu: «No ets tu el Messies? Doncs salva't a tu mateix i a nos-

altres!» (Lc 23,39). Aquest crít testimonia l'angoixa de l'home davant el misteri de la mort i la tràgica consciència que només Déu pot ser la resposta alliberadora: per això és impensable que el Messies, l'enviat de Déu, pugui ser a la creu sense fer res per salvar-se. I no ho entenien. No entenien el misteri del sacrifici de Jesús. I en canvi Jesús ens ha salvat quedant-se a la creu. Tots nosaltres sabem que no és fàcil «quedar-se a la creu», a les nostres petites creus de cada dia. Ell, en aquesta gran creu, en aquest gran sofriment, s'hi ha quedat i allí ens ha salvat; allí ens ha mostrat la seva omnipotència i allí ens

ha perdonat. Allí es compleix la seva donació d'amor i brolla per sempre la nostra salvació. Morint a la creu, innocent entre dos criminals, ell dóna testimoni que la salvació de Déu pot arribar a qualsevol home en qualsevol condició, també la més negativa i dolorosa.

La salvació de Déu és per a tots, ningú no en queda exclòs. És oferta a tots. Per això el Jubileu és temps de gràcia i de misericòrdia per a tots, bons i dolents, els que tenen bona salut i els que pateixen.

(Dimecres, 28 de setembre de 2016.)

VII Trobada dels animadors de la litúrgia a Sant Feliu de Llobregat

El matí de dissabte 5 de novembre va tenir lloc, a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat, la setena edició d'aquesta trobada. Hi van assistir 140 persones, provinents de diferents parròquies de gairebé tots els arxiprestats del bisbat. El bisbe Agustí va rebre els participants animant-los a descobrir en la litúrgia l'espai principal de la comunió eclesial, tema al qual està dedicat l'objectiu del Pla Pastoral diocesà d'aquest curs («Estimeu-vos els uns als altres»).

El tema central de la trobada d'aquest any era la presentació del document *Evangelitzats per la litúrgia, enviats a renovar el món amb misericòrdia*, en el qual els bisbes de Catalunya, amb motiu del centenari del I Congrés Litúrgic de Montserrat (1915) i de l'Any Sant de la Misericòrdia, fan balanç de la reforma litúrgica a casa nostra, alhora que planteegen els reptes del present i de cara

al futur en l'àmbit de la celebració de la fe. L'encarregat de la ponència va ser Mn. Joan Baburés, delegat de Litúrgia del bisbat de Girona, i coordinador de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia i Música de la Conferència Episcopal Tarraconense, el qual va anar comentant els diversos capítols de la carta pastoral. En una segona part de la trobada, el mateix ponent va presentar la 2a edició del *Cantoral Litúrgic Bàsic*, i també s'ha donat la informació sobre la nova edició de la *Litúrgia de les Hores* en català, la cloenda de l'Any Jubilar de la Misericòrdia a la diòcesi, i la Setmana Bíblica i Diumenge de la Paraula. També s'ha aprofitat l'avinentsa per aprendre i assajar els cants propis del ritual de les exèquies, per tal de millorar la pastoral del cant en aquestes celebracions. Tots els assistents han valorat molt positivament aquesta trobada, que està ja consolidada en el calendari pastoral de la diòcesi.

Amb els consells parroquials d'economia

El passat 3 de novembre, els col·laboradors dels consells parroquials d'economia i els propis rectors de gairebé totes les parròquies de la diòcesi van assistir a la reunió convocada per l'Administració econòmica del Bisbat. En vigílies de la Jornada de Germanor, es van exposar els comptes de la diòcesi de l'any 2015 i es van donar altres informacions relatives a: ús de la signatura electrònica, canvi del pla general comptable per al 2017, modificacions sobre la gestió de les assegurances, nova web per fer donatius www.donoamiiglesia.es. Pròxima-

ment, els membres de l'Administració econòmica, amb el nou ecònom, visitaran els diversos arxiprestats, per ampliar i aprofundir totes aquestes informacions de manera més capil·lar a tot el territori.

Estada vocacional a l'Arxiprestat de Vilafranca

El divendres 4 de novembre va tenir lloc la trobada amb joves de Vilafranca i posterior pregària a la cripta de la Basílica de Santa Maria.

Per al dia 24 de novembre hi ha prevista la 3a trobada de pregària i formació amb capellans i diaques, amb una representació dels diferents arxiprestats. A les 10 h pregària i a les 11 h xerrada amb la psicòloga i missionera idente Mar Álvarez, emmarcada dins dels objectius del Pla Pastoral d'enguany referit a la cura i acompanyament personal dels membres de la comunitat cristiana.

La cloenda serà dissabte 26, amb el recés vocacional predicat pel bisbe Agustí, a les 18 h, al col·legi Sant Ramon de Vilafranca, i l'eucaristia a la Basílica de Santa Maria, a les 20 h.

AGENDA

- ▶ **Xerrada pedagògica.** 26 novembre a les 11 h, a la Casa de l'Església, organitzada per la Delegació d'Ensenyament. «Com ensenyar a estimar», a càrrec de Mercè Lajara, llicenciada en Biologia, professora a Secundària, membre de l'Institut de Bioètica Borja. Per parlar d'afectivitat i sexualitat amb adolescents des d'una perspectiva cristiana.
- ▶ **Equips de pastoral de les escoles cristianes.** 28 de novembre, de les 15 a les 16.30 h, a la Casa de l'Església. Aquesta reunió, a iniciativa de les delegacions de Joventut i Ensenyament, vol crear un espai de reflexió i actuació comunes pel que fa a la formació cristiana d'infants i adolescents en l'àmbit educatiu.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

21. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Ap 14,1-3.4b-5 / Sl 23 / Lc 21,1-4]. La Presentació de santa Maria, verge, al temple; sant Gelasi I, papa (africà, 492-496); sants Honorí, Eutiqui i Esteve, mrs.

22. ■ Dimarts [Ap 14,14-20 / Sl 95 / Lc 21,5-11]. Santa Cecília (o Cília), vg i mr. romana (s. III), patrona de la música (cantaires, músics i instrumentalistes); sants Filemó i Àpia, esposos, deixebles de Pau.

23. ■ Dimecres [Ap 15,1-4 / Sl 97 / Lc 21,12-19]. Sant Climent I,

papa (romà, 88-97) i mr.; sant Columbà (†615), abat a França i Itàlia, d'origen irlandès; santa Lucrecia, vg. i mr.; beat Miquel-Agustí Pro, prev. jesuïta i mr.

24. ■ Dijous [Ap 18,1-2.21-23; 19,1-3.9a / Sl 99 / Lc 21,20-28]. Sant Andreu Dung-Lac, prev., i companys màrtirs a Tonquín (Vietnam, s. XVIII-XIX); sant Crisògon, mr. (s. III); santa Fermina, vg. i mr.

25. ■ Divendres [Ap 20,1-4.11-21,2 / Sl 83 / Lc 21,29-33]. Santa Caterina, vg. i mr. d'Alexandria, titu-

lar del monestir del Sinai (s. IX), patrona dels filòsofs.

26. ■ Dissabte [Ap 22,1-7 / Sl 94 / Lc 21,34-36]. Sant Silvestre (†1267), abat, fund. branca benedictina; sant Leonard de Porto Maurizio, prev. franciscà; sant Joan Berchmans, rel.

27. ■ Diumenge vinent, I d'Advent (lit. hores: 1a setm.) [Is 2,1-5 / Sl 121 / Rm 13,11-14 / Mt 24,37-44]. Beat Ramon Llull, màrtir, terciari franciscà, de Mallorca (1232-1316).

Jesucrist, rei de tot el Món

COMENTARI

Regne de santedat, de justícia, d'amor i de pau

La solemnitat d'avui resumeix el que hem celebrat en tot l'Any Litúrgic, definitivament concentrat en la persona de Jesucrist.

David, rei ideal, va fer a Hebron un pacte amb els ancians d'Israel i l'ungiren rei d'Israel: és la dimensió política de la seva reialesa. Però el fonament és la dimensió religiosa: *El Senyor digué a David: «Tu pasturaràs Israel, el meu Poble; seràs el seu sobirà.»*

La carta als Colossencs incorpora un himne cristològic pre-paulí sobre la primícia de Crist tant en la Creació (1a part) com en la Salvació o Reconciliació (2a part).

Crist, per mitjà del qual Déu ho ha creat tot, és «primogènit» que exerceix el seu senyoriu sobre la creació sencera. Com hi ressona aquest missatge a l'encíclica *Laudato si'*

Crist és el Cap del cos que és l'Església: exercint influència salvadora sobre tot el món mitjançant la relació amb el cos eclesial, perquè a Déu plagués reconciliar-ho tot per Ell i destinar-ho a Ell, posant la pau en tot.

A Jesús clavat en creu uns l'insulten: «No ets el Messies? Salva't tu mateix i a nosaltres» pensant que Déu i Creu es contraposen, quan en realitat la màxima presència del Déu que és Amor (1Jn 4,8) es dona a la Creu.

Però també hi ha qui reconeix amb humilitat: *Nosaltres sofrem el càstig que ens correspon pel que hem fet.* Humilitat que ajuda a suplicar amb fe: *Jesús, recordeu-vos de mi en arribar al vostre Regne.* El Bon Lladre rep de Jesús una promesa: *Avui seràs amb mi al Paradís.*

Què ha fet el criminal confès i convicte per rebre aquest premi? Ha dipositat tota la seva confiança en Jesús, encara que a darrera hora com els *treballadors de la vinya que van començar a treballar cap al final de la tarda i l'amo els pagà com als qui han suportat tot el pes de la jornada i la calor (Mt 20,6s).*

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del segon llibre de Samuel (2Sa 5,1-3)

En aquells dies, les tribus d'Israel anaren a trobar David a Hebron i li digueren: «Som família teva, som os del teu os i carn de la teva carn. Ja abans, mentre Saül era el nostre rei, tu conduïes les tropes d'Israel quan anaven a la guerra i quan en tornaven, i el Senyor et digué: «Tu pasturaràs Israel, el meu poble, seràs el seu sobirà.» Així, quan els ancians d'Israel anaren a trobar el rei a Hebron, el rei David va fer amb ells un pacte davant el Senyor i l'ungiren rei d'Israel.

▶ Salm responsorial (121)

R. *Quina alegria quan em van dir: «Anem a la casa del Senyor.»*

Quina alegria quan em van dir: / «Anem a la casa del Senyor.» / Ja han arribat els nostres peus al teu llindar, Jerusalem. R.

És allà que puguen les tribus, / les tribus del Senyor. / A complir l'aliança d'Israel, / a lloar el nom del Senyor. / Allí hi ha els tribunals de justícia. / Els tribunals del palau de David. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,12-20)

Germans, doneu gràcies al Pare, que us ha fet dignes de tenir part en l'heretat del poble sant, en el regne de la llum. Ell ens alliberà del poder de les tenebres i ens traspassà al regne del seu Fill estimat, en qui tenim el nostre rescament, el perdó dels nostres pecats. Ell és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell. Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 23,35-43)

En aquell temps, les autoritats es reien de Jesús clavat en creu i deien: «Ell, que en salvava d'altres, que se salví ell mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit.»

Els soldats també se'n burlaven: tot oferint-li vinagre, li deien: «Si ets el rei dels jueus, salva't tu mateix.» Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: «El rei dels jueus.» Un dels criminals penjats a la creu també li deia insultant-lo: «No ets el Messies? Salva't a tu mateix i a nosaltres.» Però l'altre, renyant-lo, li respongué: «Tu, que estàs sofrint la mateixa pena, tampoc no tens temor de Déu? I nosaltres ens ho mereixíem, perquè estem sofrint el càstig que ens correspon pel que hem fet, però aquest no ha fet res de mal.» I deia: «Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre Regne.» Jesús li respongué: «T'ho dic amb tota veritat: Avui seràs amb mi al paradís.»

▶ Lectura del segundo libro de Samuel (2Sam 5,1-3)

En aquellos días, todas las tribus de Israel se presentaron ante David en Hebrón y le dijeron: «Hueso tuyo y carne tuya somos. Desde hace tiempo, cuando Saül reinaba sobre nosotros, eras tú el que dirigía las salidas y entradas de Israel. Por su parte, el Señor te ha dicho: «Tú pastorearás a mi pueblo Israel, tú serás el jefe de Israel»». Los ancianos de Israel vinieron a ver al rey en Hebrón. El rey hizo una alianza con ellos en Hebrón, en presencia del Señor, y ellos le ungieron como rey de Israel.

▶ Salmo responsorial (121)

R. *Vamos alegres a la casa del Señor.*

¡Qué alegría cuando me dijeron: / «Vamos a la casa del Señor!» / Ya están pisando nuestros pies / tus umbrales, Jerusalén. R.

Allá suben las tribus, las tribus del Señor, / según la costumbre de Israel, / a celebrar el nombre del Señor; / en ella están los tribunales de justicia, / en el palacio de David. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,12-20)

Hermanos: Demos gracias a Dios Padre, que os ha hecho capaces de compartir la herencia del pueblo santo en la luz. Él nos ha sacado del dominio de las tinieblas, y nos ha trasladado al reino del Hijo de su amor, por cuya sangre hemos recibido la redención, el perdón de los pecados.

Él es imagen del Dios invisible, primogénito de toda criatura; porque en él fueron creadas todas las cosas: celestes y terrestres, visibles e invisibles. Tronos y Dominaciones, Principados y Potestades; todo fue creado por él y para él. Él es también la cabeza del cuerpo; de la Iglesia. Él es el principio, el primogénito de entre los muertos, y así es el primero en todo. Porque en él quiso Dios que residiera toda la plenitud. Y por él y para él quiso reconciliar todas las cosas, las del cielo y las de la tierra, haciendo la paz por la sangre de su cruz.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 23,35-43)

En aquel tiempo, los magistrados hacían muecas a Jesús diciendo: «A otros ha salvado; que se salve a sí mismo, si él es el Mesías de Dios, el Elegido». Se burlaban de él también los soldados, que se acercaban y le ofrecían vinagre, diciendo: «Si eres tú el rey de los judíos, sálvate a ti mismo». Había también por encima de él un letrero: «Este es el rey de los judíos». Uno de los malhechores crucificados lo insultaba diciendo: «¿No eres tú el Mesías? Sálvate a ti mismo y a nosotros». Pero el otro, respondiéndole e increpándolo, le decía: «¿Ni siquiera temas tú a Dios, estando en la misma condena? Nosotros, en verdad, lo estamos justamente, porque recibimos el justo pago de lo que hicimos; en cambio, este no ha hecho nada malo». Y decía: «Jesús, acuérdate de mí cuando llegues a tu reino». Jesús le dijo: «En verdad te digo: hoy estarás conmigo en el paraíso.»